

Kaks Valgevene noort balletitähte püüavad Estonias rahvusvahelist kogemust

Talvine külaskäik veenis
Jekaterina Oleiniku ja
Deniss Klimuki Minskist
Tallinnasse kolima.

Raimo Poom
raimo.poom@epl.ee

Suve lõpust alates on rahvusballleti hingekirjas kaks uut esitantsijat. Valgevene pealinna Minski Suurest Teatrist tulid Estonia balletitruppi Jekaterina Oleinik ja Deniss Klimuk.

Mõlemat tantsijat on mõned korrad saanud näha juba sissetöötatud „Bajadööri” lavastuses. Reedel Estonias esietenduv Tšaikovski „Uinuv kaunitar” on aga esimene uuslavastus, mis panustab algusest peale märkimisväärselt mõlemale uuele tantsijale. Koguni nii palju, et esietendusel ja lavastuse reklaamides on Klimuk rahvusballeti

tähe Alena Škatula partner ja prints. Printsess Aurora peaosas on järgnevas koosseisus usaldatud ka Oleinikule.

Üldisemalt võib Valgevene kohta küll üht ja teist öelda, aga balletitantsijad peaksid end seal ju hästi tundma. Teater ja trupp on suur, publiku austus kasvõi kulutuuriist tulenevalt piiritu. Mis siis tõi Minskis esitantsijate ridadesse tõusnud staarid nüüd ühtäkki Estoniasse?

Päikeselise naeratusena Oleinik, keda kõik lava taga Katjaks kutsuvad, nimetab peamise põhjusena soovi õppida ja ennast arendada. „Pealegi: sinne trupp on niivõrd rahvusvaheline,” märgib Oleinik, kelle sõnul on töökeskkond väga põnev.

Klimuk täiendab, et juba paari kuu jooksul Tallinnas kogetu ja õpitu „on üle mõistuse meeldiv”. „Kui jääda istu-

ma ühte teatrisse, isegi väga heasse, siis hakkad maha jääma,” lausub ta. „See on ilmselge ja mingit saladust siin pole.”

Koduse tundega Tallinn

Aga kumbki tantsija ei saa öelda, et nad olid Minskis rahvusvahelisest keskkonnast ära loigatud. Näiteks Oleinik tantsis eelmisel hooajal USA-s, üldse mitte vähetuntud Washington Ballet’ ridades. Klimuk on külalissolistina töötanud tunnustatud Gruusia rahvusballitiga.

Eesti kasuks otsustamist põhjendades mainivad mõlemad 2013. aasta veebruaris Tallinnas toimunud külalissetendusi, mille nad andsid veel Valgevene Suure Teatri koosseisus. Paistab, et siis käiski mingi seletamatu plõks.

„Kui tulime eelmise aasta veebruaris Eestisse külalissetendusi andma, siis hotellist väl-

Deniss Klimuk ja Jekaterina Oleinik on kindlad, et õpivad Estonias väga palju.

Foto: Tanel Meos

judes oli minu esimene mõte: ma võiksin siin elada,” meenutab Klimuk. „Igas riigis ei teki tunnet, et tahaks pikemalt jääda. Märkasid, et mul on siin väga meelne. Ja see on üks tähtsamaid põhjuseid, miks siin olen. Seega pole asi ainult kunstis, vaid ka selles, kas tunnen end hästi.”

Oleinik aga paljastab väikese isikliku saladuse, kui räägib sellest, kas ta Eestis millestki ka puudust tunneb. „Ei, tegelikult ei igatse midagi. Aga kui olin USA-s, siis seal polnud kodujuustu. Ja minu jaoks oli see natuke raske.”

„Uinuv kaunitar” pakub tantsijaile natuke erinevaid väljakutseid. Oleinik on Minskis printsess Aurorana juba laval olnud, kuid tema sõnul ei tähenda see, et tegemist on lihtsa ülesandega. „Siinne versioon on peaaegu sama, aga minu jaoks siiski uus ja teistsugune,” tunnistab ta. Oleinik rõhutab, et Estonia „Uinuva kaunitari” kostüümid on vaimustavalt ilusad ja stiilsed.

Klimuki jaoks pole reedeõhtune etendus üksnes esimene esietendus Estonias, vaid ka esimene kord, kui ta teeb kaasa „Uinuv kaunita-

ris”. „„Uinuvat kaunitari” pole ma veel tantsinud ja olen siin nagu õpipoiss – just olen saanud koreograafia ja stiiliga tutvavaks,” selgitab ta. „„Uinuv kaunitaril” on oma stiil, mis erineb teistest klassikalistest balletilavastustest.”

„Uinuv kaunitar”

Esietendus Estonias 14. novembril
Esietenduse peaosades Deniss Klimuk ja Alena Škatula, 23. novembril Jekaterina Oleinik ja Jonathan Davidsson